

Csereklye Csongor

A hűtlen

A könyv cselekménye valós történeten alapul, fikciós elemekkel társítva. A regény szereplőinek nevét, a helyszíneket és az egyéb körülményeket azonban megváltoztattam, így minden egyezés a valósággal csupán a véletlen műve.

Kiadó: Magánkiadás 2024

Borítófotó: Pernyeszi Andrienn (www.adriennpernyeszi.com)

Szerkesztő, korrektor: Hollósy Éva (www.helyesenmagyarul.hu)

Nyomdai előkészítés: Szabó Katalin (www.katitoletek.hu)

Nyomás: Lóczi és Társa Kft. gondozásában

Első kiadás

ISBN 978-615-02-2079-6

Copyright ©

Minden jog fenntartva

Jelen könyv vagy jelen könyv részleteinek bármilyen formában történő megváltoztatása, másolása, sokszorosítása, közlése, feldolgozása vagy átdolgozása, bármilyen nyelvre történő fordítása, illetve bármilyen egyéb célú felhasználása (pl. hangoskönyv, tanfolyam, előadás, megfilmesítés), valamint adatfeldolgozó rendszerben történő tárolása a szerző előzetes írásbeli hozzájárulása nélkül nem engedélyezett.

A szerző elérhetősége: www.csereklyecsongor.hu

A bizalom minden kapcsolat alapja. Ha kiderül, hogy csak hazudták, a legnagyobb szerelem is fájdalmas átveréssé válik.

2022. április
Előszó

Gázolt a metró a Keleti pályaudvarnál

Elgázolt egy embert a metró a Keleti pályaudvarnál szerda késő este, a sérültet kórházba szállították – jelentette be a Budapesti Rendőr-főkapitányság sajtóügyelete. A baleset miatt a 2-es metró helyett pótlóbuszok közlekednek a Deák Ferenc tér és az Örs vezér tere megállók között.

2022. február

A telefonhívás

Tegnap jöttünk haza Mauritiusról. Barnán, kipihten, egzotikus élményekkel telve mentem munkába. Két hetet voltam a barátnőmmel a mesés afrikai szigeten. Sajnos egy dodóval sem találkoztunk, pedig szerettünk volna, de a holland telepesek és a szigeten kikötő fűszerkereskedő hajók matrózai 1690-re az utolsót is levadászták. Vesztüket a naivságuk okozta. A barátságos, repülni nem tudó, mókás kinézetű madarak az embereket barátnak hitték, viszonzásul a betolakodók ezzel rútul visszaélve, egyszerűen agyonverték őket furkósbottal, pedig a húruk állítólag zsíros és rágós volt. Tehát a különös formájú állatokból egyet sem láttunk, ellenben találkozhattunk Batsirai-jal, a pusztító trópusi ciklonnal.

A kétszintes szállodánk közvetlenül az Indiai-óceán partján állt, a sziget keleti felén, Trou d'Eau Douce nevű település szélén. A vihar a nyílt óceán felől támadt. Nem hirtelen csapott le, hanem szépen, fokozatosan, egyre nagyobb széllal érkezett. Batsirai alaposan kiélvezte a felbukkanása okozta pánikot. Két napon keresztül izgatottan, óránként ellenőriztük, hogy milyen messze van még, és a mérések szerint éppen milyen erősségű. Az étterem bejárata előtti falra a személyzet mindig kitette a legfrissebb adatokat. Barátnőm, Niki a netet is állandóan bújta, és azonnal közölte a legapróbb változásokat. Ahogy a trópusi vihart egyre közelebből jelentették, úgy kezdett egyre jobban pánikolni.

– Pamacska, az is lehet, hogy a ciklon elkerüli Mauritust. Szerintem biztonságban vagyunk, minden rendben lesz! – nyugtatgattam, de a szavaim nem igazán győzték meg.

– Miért pont a ciklonszezon közepén kellett ide jönnünk? Honnan veszed, hogy elkerülheti? És ha nem? A cunamitól ki fog megvédeni minket?

Tény, ami tény, a földszinti szobánk a hotel első épületegyüttesében volt, az óceántól mindössze kétszáz méterre. A partot ostromló tarajos hullámok és köztünk csupán egy babszem formájú medence helyezkedett el, illetve néhány, az orkánerejű szélről hajladozó pálmafa küzdött az elemekkel. Valóban nem lett volna hathatós védelmünk egy gyilkos vízbetöréssel szemben. Ennek ellenére eleinte nem vettem komolyan Batsirai öngyűlöletét, pedig korábban ciklonszerű vihart csak a „magyar tengernél” éltünk át.

– Ha azt megúsztuk, akkor ezzel sem lehet gond! – bátorítottam magamat.

A helyzet azonban fokozódott. A következő napon biztonsági okokból a személyzet már nem engedélyezte a fürdözést sem az óceánban, sem a kerti medencében. Sőt az egyre cudarabb időjárási viszonyok miatt elkezdtek behordani a fészerbe azokat a könnyen mozdítható kerti bútorokat, amelyeket felkaphatott a szél. A közelgő ciklon komolyságát az is jelezte, hogy nekiálltak bedeszkázni az étterem és a földszinti szobák ablakait és ajtóit.

A lakrészünknek két kijárata volt, az egyik a tenger felé, a másik az épület mögötti parkra nyílt. A part felől az ablakkal együtt szintén elbarikádozták, így csak a hátsó ajtót tudtuk használni. Azon kilépve az

épülettől védett gyalogsétányra jutottunk. Az étteremet és a bárt is csak az épület takarását kihasználva lehetett biztonságosan megközelíteni.

– Pamacska, addig nincs nagy baj, amíg a helyi rumhoz hozzáférünk! – Próbáltam optimistán felfogni a helyzetet.

A közelgő veszedelemről természetesen rendszeresen beszámoltunk az otthoniaknak. Folyamatosan küldöztettük a fotókat, próbáltunk minél drámaibb képeket készíteni.

– Felhívhatnád a főnöködet a tévében, hogy szívesen bejelentkeznél Mauritiusról, a közeledő armageddonról! – javasolta komoly arccal Niki.

– Állj! – mondtam határozottan. – A munkát és a nyaralást nem szívesen keverném! Maximum akkor lennék rá hajlandó, ha Batsirai a földi paradicsomból valóban poklot csinálna. Akkor jó híradósként szolgálatba helyezném magamat, és hősként tudósítanám a Platform TV nézőit telefonon!

Az állandó szélről a pálmafák olyan mértékben meghajoltak, hogy azt vártam, mikor törnek ketté. A napsütés idején égszínkéék óceán most sötét, haragos arcát mutatta. A hullámok mennydörögve csapódtak a partra, az eső pedig már nem is függőlegesen, hanem szinte vízszintesen zuhogott. Batsirai olyan erővel és könyörtelen kitartással ostromolta az épületet, amelyben laktunk, mintha eltökélte volna, hogy darabokra aprítja a szállodát, hogy aztán elragadjon bennünket a biztos halálba. A hotel falai vészjóslóan recsegték a heves szellőkésektől, és kezdtem attól félni, hogy a vihar bármelyik pillanatban letépheti az épület tetejét. Niki egész testében remegve ült az ágy közepén.

– Mi lesz, ha kiönt az óceán, és elsodorja a szállodánkat, mint Thaiföldön, amikor meghalt az a csomó ember?

Átkaroltam, és a szemébe néztem.

– Pamacska, nyugi! Ez csak egy ciklon; a 2004-es cunamit egy földrengés okozta. – Azt azonban elhallgattam előle, hogy akkor több mint kétszázezren fulladtak meg Ázsia egyik legnagyobb természeti katasztrófájában. – Menjünk az étterembe, biztos ott lesz a személyzet is, ők már túléltek egy-két vihart, és remélhetőleg tudják, hogy mit kell ilyenkor csinálni – javasoltam.

Jobb ötletem nem volt, ráadásul úgy éreztem, egy rumos ital az idegeimnek is jót tenne. Az étteremig szabályosan át kellett magunkat kommandóznunk az óriási szélről kavargó esőfüggönyön. Bár az épület takarásában nem direktbe kaptuk a ciklont, mégis szorosan egymásba kellett kapaszkodnunk, hogy ne Mary Poppinsként elrepülve intsünk búcsút nyaralásunk „nyugalmas, stresszmentes” helyszínének. Az alig ötven méter leküzdése után bőrig ázva estünk be az étterembe. A helyiség tele volt a sorstársainkkal. A többiek is úgy gondolhatták, hogy mindenhol biztonságos, de a legbiztonságosabb mégiscsak a bárpult közelében. Nem volt kérdés, rögtön rendeltünk két pohárral a legerősebből.

A Batsirai egész éjjel dühöngött, az épület azonban tisztességesen állta a szellőkéseket, a bárpultos fiú pedig a pánikoló turisták rohamát. A srác poénokkal és kedves szavakkal próbálta elterelni a figyelmünket a veszedelemről. Engem a hosszú hajam és sportos testalkatom miatt egyszerűen csak Tarzannak hívott. Az étteremben rajtunk kívül dél-afrikaiak, németek, indiaiak, amerikaiak, franciák és románok várták a végzetüket. A hotel igazgatója, hogy oldja az internacionális feszítést, közölte, hogy Batsirai az utolsó pillanatban irányt változtatott, és Mauritius északra elkerülve már Madagaszkár felé tart, így minket

szerencsére csak a ciklon széle ér el. Bejelentését éljenzés és taps fogadta. Majd, hogy még jobban a kedvünkre tegyen, hozzátette:

– Hölgyeim és uraim, nyugodjanak meg, holnapra elvonul a vihar, holnapután pedig már újra a tükörsima óceánban fürödhetnek!

Ahogy befejezte a lélekerősítőnek szánt beszédjét, kialudtak a lámpák. Tök sötét lett az étteremben, több nő felsikoltott, a férfiak pedig káromkodtak.

– Most mi lesz? – kérdezte Niki, és megszorította a kezemet.

– Az igazgató szerint biztonságban vagyunk, erről dumált az előbb – mondtam nyugalmat erőltetve magamra.

A resort vezetője, érzelve a helyzet súlyosságát, utasításokat osztogatott, majd megemelve a hangját, hogy jól halljuk az óriási szél és a növekvő pánik okozta hangzavarban, elmagyarázta, hogy ilyen ítéletidőben az áramkimaradás teljesen normális jelenség.

– Nem kell megijedni, mindjárt hoznak gyertyákat, és lesz újra fény. A hotel ennél sokkal nagyobb ciklonoknak is ellenállt már! – jelentette ki magabiztosnak szánt hangon.

Erre úgy megnyugodtam, hogy rögtön kértem még egy pohárral. Az éjszakát a bárban töltöttük. Összetoltuk a székeket, és azokon próbáltunk aludni, az állandó szellőkésektől azonban inkább csak szenderegünk. Néha akkora csattanásokat hallottunk, hogy azt hittük, menten itt a világvége. Aztán a gyertyafényben átvirrasztott éjjel után mégis eljött másnap. Reggelre elállt az eső, és a szél is csak fújdogált. Az óceán még haragosan hullámozott, de már nem fenyegetett azzal, hogy bármelyik pillanatban elnyelheti a szállodánkat medencéstől, pálmáfastól, vendégestől. A személyzet elkezdte leszedni a deszkákat az ablakokról és kihordani a bútorokat a kertbe.

Nikivel átalakultunk katasztrófaturistává, és lementünk kíváncsiskodni a partra. Batsirai nem vonult el nyomtalanul. Itt-ott kidőlt, kettétört pálmafák jelezték, hogy nagy küzdelem folyt az éjszaka. A környékbeli nyaralókön és szállodákon is nyomott hagyott a ciklon. Betört ablakok, megbontott tetők emlékeztettek a vihar erejére. A híradásokból viszont kiderült, hogy hozzánk képest a sziget északi része sokkal komolyabb pusztítást szenvedett el. Ott nemcsak fákat csavart ki a szél, hanem egész utcákat döntött romba. Szörnyű volt látni, hogy egy autóra rádőlt fa hogyan végzett egy családdal. Fiatal édesanya vesztette életét három kisgyermekével. Batsirai, ahogy előre lehetett sejteni, igazán Madagaszkáron tombolta ki magát. Jól mondta az igazgató, a ciklon a szomszédos szigeten ért partot, és a 2017-es Enawo nevű vihar óta a legnagyobb károkat okozva söpört végig az országon. Komplet falvakat tarolt le, utcákat tett a földdel egyenlővé. Legalább 120-an veszítették életüket a természeti csapás miatt.

Ezekhez az emberi tragédiákhoz képest szállodai csoportunk legnagyobb vesztesége az volt, hogy egy hazautazni szándékozó román párnak tovább kellett maradnia egy nappal a járatlölések miatt. Nekünk meg az ijedségen kívül az, hogy két napig nem fürödhettünk az óceánban.

A ciklon elvonulása után újra felbukkant a teraszunkon Surrancs, egy kis, szürke mauritiusi patkány. Méretét tekintve feleakkora volt, mint a magyarországi rokonai. Amikor a megérkezésünk napján láttam befutni a hálónkba, nem mertem szólni Nikinek, nehogy rögtön szobacserét kérjen. Másnap, amikor előbújt a szekrény mögül, készségesen kinyitottam neki a teraszajtót, ő pedig nyomban kisurrant. Innen kapta a nevét. Barátságos volt, de mégiscsak egy rágsálóról beszélünk, ezért innentől kezdve az ajtót csak bukón hagytuk nyitva. Esténként, amikor a teraszon koktélóztunk a szomszédokkal, láttuk surranni a ház falához lapulva, a szobánkba azonban – bárhogyan is trükközött – nem tudott újra beszökni. A ciklon közeledtével viszont eltűnt, egészen a vihar elvonulásáig a színét se láttuk. Biztonságos helyre húzódhattott. Az állatok

öszönösen megérzik a bajt, a süllyedő hajóról is elsőnek a patkányok próbálnak elmenekülni. Amint elmúlt a vész, Surrancs újból tiszteletét tette nálunk.

A mauritiusi két hét – Batsirait leszámítva – szuper volt. Utólag visszagondolva az se volt szörnyű, hogy négy napra elromlott az idő, és nem lehetett élvezni az óceánt. A vihar, hál' istennek számunkra csak egy egzotikus kalandnak bizonyult. Szerencsénkre közepes kóstolót kaptunk belőle, mindössze bárdja suhintásának a szelét érezhettük, nem úgy, mint a szegény madagaszkáriak. Ennek ellenére elhatároztuk, hogy ciklonszezonban nem utazunk többet a trópusokra.

Ilyen élményekkel felvértezve mentem dolgozni a budapesti télben. Feldobottan és kipihenten vártam a rám váró feladatokat.

– Batsirai után jöhet bármi, megbirkózom vele! – jelentettem ki önbizalommal telve.

A tévében lelkesen meséltem a sztorikat és mutogattam a nyaralós képeket a kollégáimnak. Érdeklődtem, hogy történt-e valami változás, amíg nem voltam, de nem tudtak beszámolni semmi újról. Az elmúlt két hétben nem rúgtak ki senkit, és új embereket se vettek fel. Ez a média világban nagyon ritka nyugalmi állapot! Amikor végeztem az élménybeszámolóval, elővettem a telefonomat és írtam egy SMS-t.

– Hali, megjöttem! Hogy vagytok?

Egy perc múlva jött a válasz:

– Beszelnünk kell, fontos!

Egy pillanat alatt vége lett a jókedvemnek. Kimentem az utcára, és visszahívtam a számot.

– Na, csók, mi a gond? – próbáltam könnyed hangot megütni.

– Terhes vagyok!

Úgy éreztem, hogy menten megnyílik alattam a föld. A napot hirtelen felhők takarták el, és alig tudtam megszólalni.

– Az nem lehet, hiszen gumit használtunk! – mondtam kétségbeesve.

– Emlékszel, hogy bennem maradt, nem? – Noémi hangja kimért volt.

– Miért nem vettél be esemény utáni tablettát? Biztos, hogy az enyém? – nyögtem elhaló hangon.

– Mert nem gondoltam, hogy baj lehet. Igen, a tiéd. Nem voltam mással.

– Ebbe belehalok! Nem tudom még egyszer végigcsinálni! Bele fogok pusztulni! – ismétелgettem szinte magamon kívül.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani, ezért se akartam megírni neked a vakációtok alatt. – Noémi hangja már együttérző volt. – Nyusz, nyugi, neked semmivel sem kell többet tenned, mint eddig. Majd én felnevelem!

– De én nem akarok még egy gyereket, az első se akartam! Ezt nem tudom még egyszer végigcsinálni, ebbe bele fogok halni! – ismétелgettem szinte magamon kívül.

– Tóth-team, egy csapat vagyunk! Megoldjuk! Nyugodj meg, holnap megbeszéljük a tévében! – azzal letette a telefont.

Remegtem az idegességtől. Fel-alá járkáltam az utcán. Nem akartam elhinni, hogy újra megismétlődik az, ami négy éve egyszer már megtörtént.

– Megint átvert, és most tényleg végem! – zakatolt a fejem.

Tóth Noémi, a munkatársam és egyben szeretőm akkor lett újból terhes, amikor biztos voltam benne, hogy végre sikerül lezárni a kapcsolatunkat mindörökre. Már karácsonykor elhatároztam, hogy nyáron mindent elmondok a páromnak. Felkészültem rá, hogy szakítani fog, ha kiderül, hogy Noémitől van egy gyermekem, de nem bírtam már tovább hazudozni. Az elmúlt évek titkolózásai teljesen kimerítettek. Tisztában voltam vele, hogy a vallomásom óriási sokként éri majd Nikit, hiszen évek óta szeretett volna saját gyermeket. Az évek alatt azonban többször elmondtam neki is, hogy Márkon kívül nem szeretnék még egy utódot, mert

nem állok készen rá. Ezt, bár nagyon fájt neki, tiszteletben tartotta és nem vert át. Ezek után biztos voltam benne, hogy ha elé állok, és közlöm vele, hogy egy másik nőtől van egy hároméves fiam, azonnal kirúg páros lábbal. Ennek ellenére mégis úgy döntöttem, hogy kitálolok; elég volt a kettős életből, kizárólag vele akarom folytatni. Erre Noémi lazán bejelenti telefonon, hogy újból terhes! Ez a hír mindent felborított. Letaglózva meredtem magam elé, ezt már képtelen lettem volna elmondani. Az életemnek Noémi hívásával vége lett. Üres tekintettel bámultam a semmibe, és tudtam, hogy ebbe bele fogok halni.

Betámolyogtam a tévébe, lerogytam a helyemre a newsroomban, és gépiesen folytattam a munkámat. Már nem volt kedvem mesélni Mauritiusról. A végső visszaszámlálás elkezdődött.

2018. január
A lebukás